Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍ ADVOKÁTKY
JULIANE KOKOTT
přednesené dne 27. října 2022 [1]

Věc C-492/22 (PPU)

CJ
za účasti
Openbaar Ministerie

[žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná rechtbank Amsterdam (soud v Amsterdamu, Nizozemsko)]

„Řízení o předběžné otázce – Naléhavé řízení o předběžné otázce – Justiční spolupráce v trestních věcech – Evropský zatýkací rozkaz – Rámcové rozhodnutí 2002/584/SVV – Článek 6 odst. 2 – Článek 12 – Článek 24 odst. 1 – Odklad předání vyžádané osoby – Držení ve vazbě – Požadavek zásahu vykonávajícího justičního orgánu – Státní zástupce – Trestní stíhání ve vykonávajícím členském státě – Odmítnutí vzdát se práva být přítomen při řízení před soudem – Právo na spravedlivý proces“

I. Úvod

1. Projednávaná žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná rechtbank Amsterdam (soud v Amsterodamu, Nizozemsko) se týká výkladu čl. 6 odst. 2, článku 12 a čl. 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. 2002, L 190, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 34), ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009 (Úř. věst. 2009, L 81, s. 24) (dále jen „rámcové rozhodnutí 2002/584“), jakož i článků 6, 47 a 48 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“).

2. Tato žádost byla podána v rámci výkonu evropského zatýkacího rozkazu, který vydal dne 31. srpna 2021 Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział III Karny (krajský soud v Krakově, III. trestní oddělení, Polsko), v Nizozemsku za účelem výkonu trestu odnětí svobody uloženého CJ, polskému státnímu příslušníkovi.

3. Předběžné otázky se v podstatě týkají podmínek, za nichž lze podle čl. 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 odložit předání osoby za účelem vedení souběžného trestního řízení ve vykonávajícím členském státě a zároveň držet tuto osobu ve vazbě. V této souvislosti je třeba zejména vyjasnit rozsah pojmu „vykonávající justiční orgán“, jakož i důsledky úkonů, které pocházejí od nejustičního orgánu, včetně podmínek, za nichž může účinný soudní přezkum nezávislým soudem takový úkon legalizovat.

[1] – Původní jazyk: francouzština.

II. Právní rámec

A. Unijní právo

4. Bod 8 odůvodnění rámcového rozhodnutí 2002/584 stanoví:

„Rozhodnutí o výkonu evropského zatýkacího rozkazu musí podléhat dostatečné kontrole, což znamená, že justiční orgán členského státu, ve kterém byla vyžádaná osoba zatčena, bude muset přijmout rozhodnutí o jejím předání."

5. Podle článku 5 tohoto rámcového rozhodnutí může výkon evropského zatýkacího rozkazu vykonávajícím justičním orgánem podle práva vykonávajícího členského státu podléhat těmto podmínkám:

„[…]

3) je-li osoba, na kterou se vztahuje evropský zatýkací rozkaz za účelem trestního stíhání, státním příslušníkem vykonávajícího členského státu nebo zde má trvalé bydliště, může být předání podmíněno tím, že osoba bude po vyslechnutí vrácena do vykonávajícího členského státu, aby zde vykonala trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené s odnětím osobní svobody uložené ve vystavujícím členském státě."

6. Článek 6 odst. 2 uvedeného rámcového rozhodnutí stanoví:

„Vykonávajícím justičním orgánem je justiční orgán vykonávajícího členského státu, který je příslušný k výkonu evropského zatýkacího rozkazu podle práva tohoto státu."

7. Článek 12 téhož rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Držení vyžádané osoby ve vazbě", stanoví:

„Při zatčení osoby na základě evropského zatýkacího rozkazu rozhodne v souladu s právem vykonávajícího členského státu vykonávající justiční orgán o tom, zda by měla být vyžádaná osoba ponechána ve vazbě. Tuto osobu lze kdykoli předběžně propustit z vazby v souladu s vnitrostátním právem vykonávajícího členského státu za podmínky, že příslušný orgán daného členského státu učiní veškerá opatření nezbytná k tomu, aby tato osoba nemohla utéci."

8. Článek 23 rámcového rozhodnutí 2002/584, nadepsaný „Lhůta pro předání osoby", stanoví:

„1. Vyžádaná osoba je předána co nejdříve v den, který dohodnou dotyčné orgány.

2. Je předána nejpozději do deseti dnů po přijetí pravomocného rozhodnutí o výkonu evropského zatýkacího rozkazu.

3. Brání-li předání vyžádané osoby ve lhůtě stanovené v odstavci 2 okolnosti, které jsou mimo kontrolu členských států, vykonávající a vystavující justiční orgán se neprodleně vzájemně kontaktují a dohodnou nové datum předání. V tomto případě se předání uskuteční do deseti dnů od dohodnutí tohoto nového data.

4. Předání lze výjimečně dočasně odložit ze závažných humanitárních důvodů, například existují-li závažné důvody domnívat se, že by to zřejmě ohrozilo život nebo zdraví vyžádané osoby. Výkon evropského zatýkacího rozkazu se uskuteční, jakmile tyto důvody pominou.

Vykonávající justiční orgán neprodleně informuje vystavující justiční orgán a dohodne s ním nové datum předání. V tomto případě se předání uskuteční ve lhůtě do deseti dnů od nového data.

5. Nachází-li se osoba po uplynutí lhůt uvedených v odstavcích 2 až 4 ještě ve vazbě, bude propuštěna.“

9. Článek 24 tohoto rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Odložené nebo podmíněné předání“, stanoví:

„1. Vykonávající justiční orgán může poté, co rozhodne o výkonu evropského zatýkacího rozkazu, odložit předání vyžádané osoby, aby mohla být stíhána ve vykonávajícím členském státě, nebo byla-li již odsouzena, aby mohla na jeho území vykonat trest, který jí byl uložen za jiný trestný čin, než je uveden v evropském zatýkacím rozkaze.

2. Místo odložení předání může vykonávající justiční orgán dočasně předat vyžádanou osobu vystavujícímu členskému státu za podmínek stanovených vzájemnou dohodou mezi vykonávajícím a vystavujícím justičním orgánem. Tato dohoda musí být písemná a její podmínky jsou závazné pro všechny orgány vystavujícího členského státu.“

10. Článek 26 odst. 1 uvedeného rámcového rozhodnutí stanoví:

„Vystavující členský stát započítá dobu vazby nebo trestu odnětí svobody v souvislosti s výkonem evropského zatýkacího rozkazu do celkové doby odnětí svobody, která má být vykonána ve vystavujícím členském státě v důsledku uložení trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody.“

B. Nizozemské právo

11. Wet tot implementatie van het kaderbesluit van de Raad van de Europese Unie betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten van de Europese Unie (zákon, kterým se provádí rámcové rozhodnutí Rady Evropské unie o evropském zatýkacím rozkaze a postupech předávání mezi členskými státy Evropské unie) ze dne 29. dubna 2004 (Stb. 2004, č. 195), ve znění pozdějších změn (dále jen „zákon o předávání“), provádí rámcové rozhodnutí 2002/584.

12. Podle článku 1 písm. e) zákona o předávání se pojmem „officier van justitie (státní zástupce)“ rozumí „jakýkoli officier van justitie (státní zástupce), a pokud to není možné, officier van justitie bij het arrondissementsparket Amsterdam (státní zástupce okresního státního zastupitelství v Amsterdamu, Nizozemsko)“.

13. Článek 27 odst. 2 zákona o předávání stanoví:

„Před ukončením jednání rozhodne soud z úřední povinnosti o ponechání vyžádané osoby ve vazbě, byla-li tato osoba zajištěna nebo zadržena.“

14. Články 33 až 36 zákona o předávání stanoví:

„Článek 33

Zbavení svobody nařízené podle článku 27 skončí – s výjimkou případu, kdy zbavení svobody pokračuje z jiných důvodů – jakmile:

a. to nařídí soud nebo officier van justitie (státní zástupce), a to z úřední povinnosti nebo na žádost vyžádané osoby nebo jejího poradce;

b. uplynulo deset dní ode dne vydání rozhodnutí, ledaže soud mezitím rozhodl na návrh officier van justitie (státní zástupce) o prodloužení doby trvání vazby.

Článek 34

1. Zbavení svobody uvedené v čl. 33 písm. b) může být prodlouženo na dobu nepřesahující deset dní.

2. Odchylně od odstavce 1 může být zbavení svobody prodlouženo na dobu nepřesahující 30 dnů, pokud:

[…]

b. je předání povoleno, ale k účinnému předání nemohlo dojít ve stanovené lhůtě.

[…]

Článek 35

1. Vyžádaná osoba bude účinně předána co nejdříve po vydání rozhodnutí o úplném nebo částečném souhlasu s předáním, nejpozději však do deseti dnů od vydání tohoto rozhodnutí. Officier van justitie (státní zástupce) po konzultaci s vystavujícím justičním orgánem určí místo a čas [účinného předání].

2. Pokud z důvodu zvláštních okolností nemůže dojít k účinnému předání ve lhůtě stanovené v odstavci 1, stanoví se po vzájemné dohodě nové datum. V takovém případě se účinné předání uskuteční do deseti dnů od dohodnutého data.

3. Ve výjimečných případech může být účinné předání odloženo po dobu, po kterou tomu brání závažné humanitární důvody, zejména dokud vyžádané osobě neumožňuje její zdravotní stav vycestovat. Vystavující justiční orgán je neprodleně informován. Officier van justitie (státní zástupce) po konzultaci s vystavujícím justičním orgánem určí místo a čas, kdy k účinnému předání může dojít. V takovém případě se účinné předání uskuteční do deseti dnů od dohodnutého data.

4. Po uplynutí lhůt uvedených v odstavcích 1 až 3 je vyžádaná osoba propuštěna.

Článek 36

1. Rozhodnutí o datu a místě účinného předání může být přijato později, pokud je proti vyžádané osobě v Nizozemsku vedeno trestní stíhání nebo pokud je stále zcela nebo zčásti vykonatelný trestní rozsudek nizozemského soudu vydaný proti této osobě.

2. V případech uvedených v odstavci 1 může ministr po konzultaci se státním zastupitelstvím rozhodnout, že vyžádaná osoba již může být dočasně předána k dispozici vystavujícímu justičnímu orgánu za účelem soudního řízení nebo výkonu trestu odnětí svobody, který jí byl uložen pravomocným soudním rozhodnutím, a stanovit podmínky tohoto dočasného předání.

3. Podmínky stanovené ministrem zahrnují v případě:

a. probíhajícího trestního stíhání jako je trestní stíhání uvedené v odstavci 1: že bude v každém případě respektováno právo vyžádané osoby být přítomna trestnímu řízení v Nizozemsku a že tato osoba vykoná v Nizozemsku trest, který jí je uložen v Nizozemsku.

[…]“

III. Spor v původním řízení, předběžné otázky a řízení před Soudním dvorem

15. Dne 31. srpna 2021 vydal Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział III Karny (krajský soud v Krakově, III. trestní oddělení) evropský zatýkací rozkaz vůči CJ, polskému státnímu příslušníkovi, za účelem jeho zadržení a předání k výkonu trestu odnětí svobody v trvání dvou let, který mu byl uložen v Polsku za třináct trestných činů klasifikovaných jako „organizovaná nebo ozbrojená loupež“ ve smyslu čl. 2 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584. Podle předkládacího rozhodnutí musí CJ ještě vykonat téměř celý trest uložený za tyto trestné činy.

16. Za účelem výkonu evropského zatýkacího rozkazu nařídil předkládající soud rozhodnutím ze dne 2. června 2022 vzetí dotyčné osoby do vazby. Rozhodnutím ze dne 16. června 2022, které nabylo právní moci, tento soud schválil předání této osoby polským orgánům za trestné činy uvedené v tomto rozkazu.

17. Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že proti CJ je v Nizozemsku vedeno trestní stíhání za jiný skutek, než jsou skutky, které jsou předmětem evropského zatýkacího rozkazu. Dne 15. prosince 2021 tak uložil Kantonrechter in de rechtbank Den Haag (kantonální soudce u soudu v Haagu, Nizozemsko) dotyčné osobě za tento skutek peněžitý trest ve výši 360 euro a podpůrně trest odnětí svobody v délce trvání sedmi dnů za řízení motorového vozidla bez platného řidičského oprávnění. CJ proti tomuto odsouzení podal odvolání, jehož přezkum se měl konat 4. října 2022, aniž se vzdal svého práva být přítomen trestnímu řízení. Proti rozhodnutí o odvolání je možné podat kasační opravný prostředek.

18. Za těchto okolností rozhodl dne 17. června 2022 státní zástupce okresního státního zastupitelství v Amsterdamu (dále jen „státní zástupce“) na základě čl. 36 odst. 1 zákona o předávání o odkladu předání dotyčné osoby a navrhl na základě čl. 34 odst. 2 písm. b), ve spojení s čl. 35 odst. 2 tohoto zákona, aby předkládající soud prodloužil dobu zadržení této osoby o 30 dní z důvodu „zvláštních okolností“.

19. Dne 22. června 2022 předkládající soud vyhověl návrhu státního zástupce a prodloužil dobu zadržení o 30 dní.

20. Dne 6. července 2022 státní zástupce znovu navrhl prodloužit dobu zadržení dotyčné osoby o dalších 30 dní s odůvodněním, že „vzhledem ke zvláštním okolnostem nemůže dojít k účinnému předání v desetidenní lhůtě“. Tento návrh v podstatě odůvodnil tím, že se CJ nechce vzdát svého práva být přítomen jednání v probíhajícím trestním řízení. Mimoto uvedl, že hodlá nařídit odklad předání a pravidelně žádat o prodloužení doby zadržení po celou dobu trvání tohoto trestního řízení. Téhož dne předkládající soud vyhověl návrhu státního zástupce a prodloužil dobu zadržení o dalších 30 dní, přičemž rozhodl, že o zrušení nebo přerušení zadržení z úřední povinnosti rozhodne později.

21. Za těchto podmínek se rechtbank Amsterdam (soud v Amsterdamu) rozhodnutím ze dne 22. července 2022, došlým Soudnímu dvoru téhož dne, rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Brání článek 12 a čl. 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 ve spojení s článkem 6 Listiny tomu, aby vyžádaná osoba, jejíž předání za účelem výkonu trestu odnětí svobody bylo s konečnou platností povoleno, avšak odloženo, ‚aby mohla být soudně stíhána ve vykonávajícím státě […] za jiný trestný čin, než je ten, který je uveden v evropském zatýkacím rozkaze‘, byla během tohoto trestního stíhání za účelem výkonu evropského zatýkacího rozkazu držena ve vazbě?

2) a) Je rozhodnutí o tom, že bude využito možnosti odložit předání podle čl. 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584, rozhodnutím o výkonu evropského zatýkacího rozkazu, které podle čl. 6 odst. 2 tohoto rámcového rozhodnutí ve světle bodu 8 odůvodnění tohoto rámcového rozhodnutí musí přijmout vykonávající justiční orgán?

b) V případě kladné odpovědi znamená skutečnost, že toto rozhodnutí bylo přijato bez zapojení vykonávajícího justičního orgánu ve smyslu čl. 6 odst. 2 uvedeného rámcového rozhodnutí, že vyžádaná osoba již nesmí být za účelem výkonu na ni vydaného evropského zatýkacího rozkazu držena ve vazbě?

3) a) Brání čl. 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 ve spojení s články 47 a 48 Listiny tomu, aby předání vyžádané osoby za účelem trestního stíhání bylo ve vykonávajícím členském státě odloženo výlučně z toho důvodu, že vyžádaná osoba se po dotázání nechce vzdát svého práva být přítomna tomuto trestnímu stíhání?

b) V případě kladné odpovědi, jaké faktory musí v tom případě vykonávající justiční orgán zohlednit ve svém rozhodnutí o odložení účinného předání?“

22. Předkládající soud požádal o projednání věci v naléhavém řízení o předběžné otázce podle článku 107 jednacího řádu Soudního dvora. Této žádosti bylo vyhověno dne 3. srpna 2022. Nizozemská vláda, Openbaar Ministerie (státní zastupitelství, Nizozemsko), CJ a Evropská komise předložili spis v rámci písemné části řízení před Soudním dvorem. Dne 21. září 2022 se konalo jednání, jehož se zúčastnili CJ, státní zastupitelství, nizozemská, francouzská a polská vláda, jakož i Komise.

IV. Posouzení

A. Úvodní poznámky

23. Předkládací rozhodnutí se v podstatě týká dvou právních otázek, z nichž první je organizační a procesní povahy, zatímco druhá se týká hmotněprávních podmínek použití čl. 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584.

24. Předkládající soud se jednak zabývá tím, zda rozhodnutí o odložení předání vyžádané osoby přijaté podle čl. 24 odst. 1 ve spojení s čl. 6 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584 musí být přijato „vykonávajícím justičním orgánem“, tedy nezávislým soudním orgánem, a jaké jsou důsledky případného nedodržení této podmínky, zejména zda to vyžaduje propuštění dotyčné osoby na svobodu (druhá předběžná otázka). Původ této otázky tkví ve skutečnosti, že v projednávané věci rozhodl o odložení předání dotyčné osoby pouze státní zástupce, přičemž tento soud má pochybnosti, že tento státní zástupce je takovým nezávislým soudním orgánem. Na základě tohoto rozhodnutí podal státní zástupce u uvedeného soudu návrh na prodloužení zadržení dotyčné osoby po dobu odkladu jejího předání.

25. Dále si předkládající soud v podstatě přeje, aby byly vyjasněny jak podmínky (třetí předběžná otázka), tak důsledky rozhodnutí o odložení předání dotyčné osoby podle čl. 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584, zejména případnou nezbytnost jejího propuštění na svobodu (první předběžná otázka). V tomto ohledu tento soud předpokládá, že toto rozhodnutí o odkladu předání je legální, což však v tomto případě nemusí nutně platit v závislosti na odpovědi na druhou předběžnou otázku.

26. Proto považuji za vhodné v zájmu hospodárnosti řízení a v souladu s návrhem Komise odpovědět nejprve na druhou předběžnou otázku a poté na první a třetí předběžnou otázku společně.

B. Ke druhé předběžné otázce

27. Podstatou první části druhé předběžné otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 24 odst. 1 ve spojení s čl. 6 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584 brání praxi založené na pravidlech zákona o předávání, když je státnímu zástupci přiznána pravomoc rozhodnout o odložení předání vyžádané osoby.

1. K pravomoci vykonávajícího justičního orgánu ve smyslu čl. 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 (první část)

28. Podle jasného znění čl. 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 musí rozhodnutí o odložení předání vyžádané osoby pro účely souběžného trestního stíhání proti ní ve vykonávajícím členském státě přijmout „vykonávající justiční orgán“. To je potvrzeno bodem 8 odůvodnění tohoto rámcového rozhodnutí a žádný z účastníků řízení to nezpochybňuje.

29. Mimoto, na rozdíl od pochybností vyjádřených předkládajícím soudem a jak uvádí Komise, skutečnost, že čl. 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 uvádí „vykonávající justiční orgán“ jako orgán příslušný k přijetí rozhodnutí o odkladu předání, prokazuje, že takové přijetí je nedílnou součástí „výkonu“ evropského zatýkacího rozkazu ve smyslu čl. 6 odst. 2 tohoto

rámcového rozhodnutí, tak jak byl vyložen, zajisté ve spojení s čl. 23 odst. 3 uvedeného rámcového rozhodnutí, v rozsudku ze dne 28. dubna 2022, C a CD (Právní překážky výkonu rozhodnutí o předání) [2]. Soudní dvůr v tomto rozsudku rozhodl, že posouzení existence vyšší moci ve smyslu posledně uvedeného ustanovení a případné stanovení nového data předání představují rozhodnutí o výkonu evropského zatýkacího rozkazu příslušející vykonávajícímu justičnímu orgánu, která přesahují rámec pouhé „praktické a správní pomoci" ve smyslu článku 7 téhož rámcového rozhodnutí vykládaného ve světle bodu 9 jeho odůvodnění [3].

30. Jak tvrdí Komise, jelikož situace uvedené v čl. 23 odst. 3 a čl. 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 zahrnují odklad předání vyžádané osoby v rámci výkonu evropského zatýkacího rozkazu, neexistuje žádný přesvědčivý důvod pro odlišný výklad rozsahu autonomního pojmu „vykonávající justiční orgán" [4] při použití čl. 24 odst. 1 ve spojení s čl. 6 odst. 2 tohoto rámcového rozhodnutí.

31. V souladu s čl. 6 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584 je na právu vykonávajícího členského státu, aby určilo vykonávající justiční orgán pověřený přijetím rozhodnutí o odkladu předání podle čl. 24 odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí, přičemž toto určení musí být v souladu s obecnými zásadami unijního práva, zejména se zásadou nezávislosti tohoto orgánu. Za tímto účelem mohou členské státy v zásadě volně určit kromě soudce nebo soudu jakýkoli orgán zapojený do výkonu jejich trestního soudnictví, včetně státních zástupců. Tento orgán je nicméně povinen jednat na základě statutárních a organizačních pravidel, jež mohou zajistit, aby tento orgán nebyl vystaven jakémukoli riziku, že by podléhal zejména individuálnímu pokynu ze strany výkonné moci. Mimoto v takovém případě jsou tyto členské státy povinny zajistit, aby rozhodnutí uvedeného orgánu bylo možné napadnout soudní žalobou, která splňuje požadavky na účinnou soudní ochranu [5].

32. V projednávané věci je přitom nesporné, že rozhodnutí o odložení předání bylo přijato státním zástupcem nezávisle a bez zásahu soudu. V tomto ohledu Soudní dvůr již rozhodl, že s ohledem na vnitřní organizační a procesní předpisy platné v Nizozemsku nelze státního zástupce okresního státního zastupitelství v Amsterdamu označit za „vykonávající justiční orgán" ve smyslu požadavků čl. 6 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584, a to z důvodu vlivu, který na tento orgán může vykonávat výkonná moc, zejména prostřednictvím individuálních pokynů, a v důsledku toho jeho nedostatečné nezávislosti [6].

33. Nizozemská vláda a státní zastupitelství totiž právě s ohledem na tuto judikaturu a potřebu svěřit pravomoc k přijetí rozhodnutí o odkladu předání „vykonávajícímu justičnímu orgánu" na jednání mimo jiné uvedly, že se připravuje změna zákona o předávání, která by v tomto ohledu určila soud jako příslušný orgán.

[2] – C-804/21 PPU, EU:C:2022:307, bod 66.

[3] – Viz rovněž mé stanovisko ve věci C a CD (Právní překážky výkonu rozhodnutí o předání) (C-804/21 PPU, EU:C:2022:182, body 73 až 76).

[4] – Rozsudek ze dne 24. listopadu 2020, Openbaar Ministerie (Padělání dokumentů) (C-510/19, EU:C:2020:953, bod 56).

[5] – V tomto smyslu obdobně viz rozsudek ze dne 24. listopadu 2020, Openbaar Ministerie (Padělané dokumenty) (C-510/19, EU:C:2020:953, body 44 až 49 a citovaná judikatura).

[6] – V tomto smyslu viz rozsudky ze dne 24. listopadu 2020, Openbaar Ministerie (Padělané písemnosti) (C-510/19, EU:C:2020:953, body 54, 67 a 72), a ze dne 28. dubna 2022, C a CD (Právní překážky výkonu rozhodnutí o předání) (C-804/21 PPU, EU:C:2022:307, bod 61). Pokud jde o policejní služby, viz rovněž mé stanovisko ve věci C a CD (Právní překážky výkonu rozhodnutí o předání) (C-804/21 PPU, EU:C:2022:182, body 72 a 73).

34. Proto navrhuji na první část druhé předběžné otázky odpovědět tak, že rozhodnutí o odkladu předání vyžádané osoby podle čl. 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 ve spojení s čl. 6 odst. 2 a bodem 8 odůvodnění tohoto rámcového rozhodnutí představuje opatření k „výkonu" evropského zatýkacího rozkazu, a musí být proto přijato „vykonávajícím justičním orgánem".

2. K důsledkům porušení čl. 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 (druhá část)

35. Pokud jde o důsledky porušení čl. 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 z důvodu, že rozhodnutí o odložení předání bylo přijato nejustičním orgánem, a sice v projednávané věci státním zástupcem, stanoviska účastníků řízení se podstatně liší. Komise i CJ se domnívají, že porušení takového formálního požadavku, podobně jako jsou požadavky stanovené v čl. 23 odst. 2 až 4 tohoto rámcového rozhodnutí, vyžaduje propuštění dotyčné osoby na svobodu. Naproti tomu nizozemská vláda i státní zastupitelství sice uznávají existenci takového porušení, ale domnívají se, že nemá žádný vliv na odlišné rozhodnutí soudu ve smyslu článku 12 uvedeného rámcového rozhodnutí o prodloužení zadržení této osoby ve vazbě. Francouzská a polská vláda na jednání uvedly, byť pouze v odpovědi na první předběžnou otázku, že bez ohledu na to, zda jsou v projednávané věci splněny podmínky stanovené v čl. 24 odst. 1 téhož rámcového rozhodnutí, představuje článek 12 tohoto rámcového rozhodnutí dostatečný právní základ pro ponechání uvedené dotyčné osoby ve vazbě po dobu odložení jejího předání.

36. Jak uvádějí CJ a Komise, požadavek svěřit rozhodovací pravomoc podle čl. 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 „vykonávajícímu justičnímu orgánu", který je nezávislý nebo podléhá účinnému soudnímu přezkumu[7], představuje pravidlo soudní příslušnosti, od něhož se členské státy v zásadě nemohou odchýlit. To je zdůrazněno judikaturou, která trvá na této nezávislosti, jakož i na existenci opravného prostředku, který plně vyhovuje požadavkům účinné soudní ochrany, pokud tento justiční orgán není sám soudem a odklad předání má za následek zatčení nebo držení vyžádané osoby ve vazbě[8].

37. V projednávané věci je však třeba konstatovat, že dotčený státní zástupce nepředstavuje nezávislý justiční orgán v tomto smyslu, a zejména s ohledem na rozdílná a nejednoznačná stanoviska se jeví, která zaujaly nizozemská vláda a státní zastupitelství na jednání, že proti jeho rozhodnutí odložit předání vyžádané osoby nelze podat účinný opravný prostředek.

38. Jak uvádí sám předkládající soud, je totiž ustálenou praxí, že soud nepřezkoumává rozhodnutí státního zástupce o odkladu předání jako takové, pokud rozhoduje o návrhu státního zástupce na prodloužení zadržení vyžádané osoby ve vazbě podle čl. 27 odst. 2 ve spojení s čl. 34 odst. 2 písm. b) zákona o předávání. Toto posouzení potvrzují písemná vyjádření nizozemské vlády a státního zastupitelství, která zdůrazňují oddělenou povahu rozhodnutí státního zástupce o odložení předání na jedné straně a rozhodnutí soudu o držení ve vazbě, přijatého na návrh téhož státního zástupce, na straně druhé.

39. Z toho vyplývá, že v souladu s touto praxí je soud oprávněn pouze rozhodnout o *držení* vyžádané osoby *ve vazbě* podle čl. 27 odst. 2 ve spojení s čl. 34 odst. 2 písm. b) zákona o předávání po dobu nejvýše 30 dnů. Naproti tomu se jeví, že rozhodnutí o odložení předání, které přijal státní zástupce podle čl. 36 odst. 1 tohoto zákona a které je právním základem jeho

[7] – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 24. listopadu 2020, Openbaar Ministerie (Padělané dokumenty) (C-510/19, EU:C:2020:953, body 44 až 47 a 54, jakož i citovaná judikatura).

[8] – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 24. listopadu 2020, Openbaar Ministerie (Padělané dokumenty) (C-510/19, EU:C:2020:953, body 49 až 51 a citovaná judikatura).

návrhu na prodloužení zbavení osobní svobody této osoby, je *ipso facto* vykonatelné, aniž jako takové podléhá účinnému soudnímu přezkumu, ať už předchozímu nebo následnému, ze strany soudu.

40. Nic to však nemění na tom, že čl. 36 odst. 1 zákona o předávání, o který se rozhodnutí o odložení předání státního zástupce v projednávané věci opírá, ani čl. 1 písm. e) tohoto zákona výslovně nestanoví orgán příslušný k přijetí rozhodnutí o odložení předání vyžádané osoby ve smyslu čl. 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584, a tím méně podmínky, za nichž by takové rozhodnutí mohlo být předmětem účinného soudního přezkumu, nebo způsob, jakým by takové rozhodnutí mohlo být přezkoumáno. Tato pravidla neuvádějí ani to, zda a případně v jakém rozsahu je soud, u něhož je podán návrh na prodloužení držení ve vazbě, příslušný či nikoli k přezkumu legality rozhodnutí státního zástupce o odkladu předání.

41. V tomto ohledu nizozemská vláda na jednání vysvětlila, že čl. 36 odst. 1 zákona o předávání je možné vykládat v souladu s čl. 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584, takže soud může nahradit státního zástupce a napravit vadu uvedenou v bodě 37 výše. Nelze tedy vyloučit, že přinejmenším při této příležitosti by tento soud mohl na základě čl. 27 odst. 2 ve spojení s čl. 33 písm. a) zákona o předávání přezkoumat legalitu rozhodnutí státního zástupce o odložení předání, aby je buď zrušil a poté nařídil propuštění vyžádané osoby na svobodu, nebo aby nahradil státního zástupce a potvrdil odložení předání a zadržení této osoby.

42. Požadavek, aby rozhodnutí o odložení předání vyžádané osoby bylo přijato nezávislým „vykonávajícím justičním orgánem“ nebo podléhalo účinnému soudnímu přezkumu, totiž předpokládá, že nejpozději v okamžiku, kdy je přezkoumávána otázka, zda jsou splněny podmínky umožňující držení této osoby ve vazbě, musí být příslušný soud schopen vykonávat takový přezkum legality tohoto rozhodnutí[9]. Přitom by tento soud mohl být případně přiveden k tomu, aby v případě nedodržení podmínek pro použití článku 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 uvedené rozhodnutí zrušil a nařídil propuštění uvedené osoby na svobodu, aniž jsou dotčena jiná opatření, která je příslušný justiční orgán oprávněn přijmout, aby zabránil jejímu útěku v souladu s článkem 12 tohoto rámcového rozhodnutí 2002/584.

43. Předkládajícímu soudu přísluší posoudit, zda je v projednávané věci takový přístup v souladu s požadavky čl. 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 možný, jak tvrdily nizozemská vláda a státní zastupitelství na jednání. Za tímto účelem však musí zajistit, aby případný soudní přezkum *a posteriori* z jeho strany, jak je popsán v bodě 42 výše, byl dostatečně účinný a mohl plně napravit porušení pravidla o soudní příslušnosti spočívající v tom, že rozhodnutí o odložení předání přijal pouze státní zástupce.

44. Vzhledem k tomu, že v projednávané věci vedlo rozhodnutí státního zástupce o odložení předání k ponechání dotyčné osoby v Nizozemsku ve vazbě, musí tedy předkládající soud zajistit, aby toto rozhodnutí nezůstalo předběžně v platnosti až do doby, než tento soud přijme nové rozhodnutí, jak přesto uvedly nizozemská vláda a státní zastupitelství na jednání. Stejně tak má tento soud ověřit, zda může se zpětnou účinností nahradit státního zástupce při přijetí nového rozhodnutí o odložení předání vyžádané osoby a případně povolit její držení ve vazbě.

45. S ohledem na tato kritéria musí předkládající soud přezkoumat, zda je možný výklad čl. 27 odst. 2 ve spojení s články 33 a 34 zákona o předávání, který by byl v souladu s požadavky čl. 24 odst. 1 ve spojení s čl. 6 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584. Naproti tomu, pokud tomu tak

[9] – Viz judikatura citovaná v bodech 31 a 32 tohoto stanoviska.

není a neexistuje právní základ ve vnitrostátním právu pro další držení ve vazbě z jiných důvodů, jak to umožňuje článek 12 tohoto rámcového rozhodnutí, měla by být dotyčná osoba propuštěna na svobodu.

46. Navrhuji proto odpovědět na druhou část druhé předběžné otázky tak, že porušení čl. 24 odst. 1 ve spojení s čl. 6 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584, podle kterého musí rozhodnutí o odložení předání vyžádané osoby přijmout vykonávající justiční orgán, vyžaduje, aby byla tato osoba propuštěna na svobodu, aniž je dotčena možnost takového orgánu toto porušení legalizovat, mimo jiné prostřednictvím konformního výkladu příslušných pravidel vnitrostátního práva nebo existence právního základu ve vnitrostátním právu, který odůvodňuje držení ve vazbě z jiných důvodů.

C. K první a třetí předběžné otázce

1. Úvodní poznámka

47. První a třetí předběžná otázka vycházejí z předpokladu předkládajícího soudu, že rozhodnutí o odkladu předání dotyčné osoby bylo přijato „vykonávajícím justičním orgánem“ a podléhá účinnému soudnímu přezkumu.

48. S ohledem na třetí předběžnou otázku je třeba vyložit kritéria pro použití čl. 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 ve světle článků 47 a 48 Listiny, a sice práva na spravedlivý proces a práva na obhajobu, kterých se CJ dovolává v rámci trestních stíhání v Nizozemsku.

2. Ke kritériím pro použití čl. 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584, vykládaným ve světle článků 47 a 48 Listiny (třetí předběžná otázka)

49. První část třetí předběžné otázky se v podstatě týká toho, zda čl. 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 brání rozhodnutí o odložení předání vyžádané osoby *pouze* z toho důvodu, že tato osoba trvá na výkonu svých základních práv chráněných články 47 a 48 Listiny.

50. Jak uvádí Komise, podle čl. 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 má vykonávající justiční orgán poté, co rozhodne o výkonu evropského zatýkacího rozkazu, posuzovací pravomoc („může“), co se týče přijetí rozhodnutí o odložení předání vyžádané osoby za účelem trestního stíhání („aby mohla být stíhána“) ve vykonávajícím členském státě. Přitom i v případě neexistence dalších nebo přesnějších kritérií pro výkon této posuzovací pravomoci se musí řídit mimo jiné základními právy Listiny, která musí vnitrostátní orgány respektovat v rámci výkonu evropského zatýkacího rozkazu (viz čl. 1 odst. 3 tohoto rámcového rozhodnutí) [10].

51. Z ustálené judikatury totiž vyplývá, že vykonávající justiční orgán je povinen zohlednit základní procesní záruky, které dotyčné osobě poskytují články 47 a 48 Listiny, včetně práva na spravedlivý proces a práva na obhajobu, tak jak je vykládá Soudní dvůr [11]. Tato povinnost se vztahuje nejen na samotné řízení o výkonu evropského zatýkacího rozkazu, ale obdobně i na jakékoli souběžně probíhající trestní řízení, které je uváděno jako důvod pro odložení předání ve smyslu čl. 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584, a které je tedy od něj neoddělitelné. To je

[10] – Rozsudek ze dne 24. listopadu 2020, Openbaar Ministerie (Padělané dokumenty) (C-510/19, EU:C:2020:953, body 52 a 53).

[11] – Rozsudky ze dne 26. února 2013, Melloni (C-399/11, EU:C:2013:107, body 49 až 51); ze dne 10. srpna 2017, Tupikas (C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, body 58 až 60), a ze dne 22. prosince 2017, Ardic (C-571/17 PPU, EU:C:2017:1026, bod 73).

potvrzeno článkem 8 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/343 ze dne 9. března 2016, kterou se posilují některé aspekty presumpce neviny a právo být přítomen při trestním řízení před soudem [12], který stanoví právo podezřelé nebo obviněné osoby být přítomna při trestních řízení na vnitrostátní úrovni před soudem.

52. Právo obviněného být přítomen při trestním řízení před soudem, o které jde v projednávané věci, představuje základní prvek práva na spravedlivý proces ve smyslu článku 47 Listiny, jakož i práva na obhajobu zaručeného čl. 48 odst. 2 Listiny [13]. Stejně tak podle článku 8 směrnice 2016/343 musí členské státy umožnit mimo jiné obviněným osobám být ve vlastní věci přítomny při řízení před soudem [14]. I když čl. 8 odst. 2 této směrnice, vykládaný ve světle bodu 35 odůvodnění této směrnice, opravňuje členské státy vést za určitých podmínek trestní řízení před soudem v nepřítomnosti stíhané osoby, zejména tehdy, když se tato osoba vzdala svého práva být tomuto řízení přítomna [15], jinak je tomu v případě, kdy – jako v projednávané věci – tato osoba na výkonu tohoto práva trvá.

53. Vzhledem k nezcizitelné povaze základního práva obviněného být přítomen trestnímu řízení ve vlastní věci [16] je trestní stíhání CJ v Nizozemsku za řízení vozidla bez platného řidičského oprávnění, za které mu byl uložen peněžitý trest ve výši 360 eur a, podpůrně, trest odnětí svobody v délce trvání sedmi dnů, v zásadě dostatečné k tomu, aby se dotyčný mohl dovolávat svého práva na spravedlivý proces a práva na obhajobu, a to bez ohledu na závažnější povahu trestného činu, za který byl odsouzen v Polsku a který je předmětem tohoto rozkazu.

54. Posuzovací pravomoc vykonávajícího justičního orgánu podle čl. 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 rozhodnout o odložení předání vyžádané osoby se nicméně nemůže změnit v přesně stanovenou pravomoc *pouze* z toho důvodu, že tato osoba využívá základních procesních záruk během trestního řízení vedeného ve vykonávajícím členském státě. V projednávané věci tedy, jak uvádí předkládající soud a Komise, nemůže být rozhodnutí o odkladu předání jednostranně uloženo dotyčnou osobou, která trvá na okamžitém uplatnění a dodržení svého práva na spravedlivý proces a práva na obhajobu v rámci trestního řízení probíhajícího v Nizozemsku.

55. V tomto ohledu je třeba ověřit, zda cíle obecného zájmu sledované článkem 24 rámcového rozhodnutí 2002/584 odůvodňují omezení ve smyslu čl. 52 odst. 1 Listiny, pokud jde o výkon práva dotyčné osoby na spravedlivý proces a práva na obhajobu. Jak bylo totiž uznáno ustálenou judikaturou, tato práva nepředstavují absolutní výsady, nýbrž mohou obsahovat omezení za podmínky, že tato omezení skutečně odpovídají cílům obecného zájmu sledovaným dotčeným opatřením a nejsou vzhledem ke sledovanému cíli nepřiměřeným a nepřípustným zásahem do samotné podstaty takto zaručených práv [17].

[12] – Úř. věst. 2016, L 65, s. 1.

[13] – V tomto smyslu viz rozsudky ze dne 26. února 2013, Melloni (C-399/11, EU:C:2013:107, bod 49 a citovaná judikatura), a ze dne 15. září 2022, HN (Soudní řízení proti obviněnému, který byl vyhoštěn ze země) (C-420/20, EU:C:2022:679, bod 54 a citovaná judikatura).

[14] – Rozsudek ze dne 15. září 2022, HN (Soudní řízení proti obviněnému, který byl vyhoštěn ze země) (C-420/20, EU:C:2022:679, bod 32).

[15] – Rozsudek ze dne 15. září 2022, HN (Soudní řízení proti obviněnému, který byl vyhoštěn ze země) (C-420/20, EU:C:2022:679, body 35 až 37). Pokud jde o podmínky takového vzdání, které musí být učiněno z vlastní svobodné vůle a musí být jednoznačně prokázáno, viz rozsudek ze dne 26. února 2013, Melloni (C-399/11, EU:C:2013:107, bod 49).

[16] – Rozsudek ze dne 26. února 2013, Melloni (C-399/11, EU:C:2013:107, bod 49), a ze dne 15. září 2022, HN (Soudní řízení proti obviněnému, který byl vyhoštěn ze země) (C-420/20, EU:C:2022:679, bod 54).

[17] – V tomto smyslu viz rozsudky ze dne 20. prosince 2017, Prequ' Italia (C-276/16, EU:C:2017:1010, bod 50); ze dne 13. září 2018, UBS Europe a další (C-358/16, EU:C:2018:715, bod 62), a ze dne 16. října 2019, Glencore Agriculture Hungary (C-189/18, EU:C:2019:861, bod 43).

56. Při výkonu své posuzovací pravomoci ohledně provedení možností stanovených článkem 24 rámcového rozhodnutí 2002/584 má tedy vykonávající justiční orgán zohlednit jak zájem vykonávajícího členského státu na úspěšném ukončení probíhajícího trestního řízení proti vyžádané osobě, tak zájem vystavujícího členského státu na co nejrychlejším provedení předání této osoby, a tyto zájmy poměřit, aby určil, zda a do jaké míry může být omezen výkon práva na spravedlivý proces a práva na obhajobu. Tato povinnost rovněž vyplývá z povinnosti loajální spolupráce podle čl. 4 odst. 3 prvního pododstavce SEU, která určuje dialog mezi vykonávajícími a vystavujícími justičními orgány s cílem zajistit účinné fungování systému justiční spolupráce mezi členskými státy, jehož je evropský zatýkací rozkaz jedním ze základních prvků [18].

57. Zaprvé vykonávající justiční orgán má před předáním vyžádané osoby vystavujícímu členskému státu zohlednit oprávněný zájem vykonávajícího členského státu chráněný čl. 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 na řádném vedení probíhajícího trestního řízení. Tento zájem je méně důležitý, pokud jsou závažnost stíhaného trestného činu a rozsah předpokládaného trestu, jako v projednávané věci, podstatně nižší než ty, které vedly k přijetí evropského zatýkacího rozkazu. Vykonávající justiční orgán může být v rámci své povinnosti loajální spolupráce nucen přerušit probíhající trestní řízení a dočasně předat vyžádanou osobu „podmíněně“ ve smyslu čl. 24 odst. 2 tohoto rámcového rozhodnutí a po dohodě s vystavujícím justičním orgánem stanovit návrat této osoby po výkonu jejího trestu ve vystavujícím členském státě za účelem pokračování trestního řízení ve vykonávajícím členském státě. To by vedlo k omezení práva uvedené osoby na spravedlivý proces a jejího práva na obhajobu tím, že by se odložil jejich výkon.

58. V projednávané věci přísluší předkládajícímu soudu posoudit, zda je takový přístup proveditelný, což účastníci řízení na jednání zpochybnili, a zda by po pokračování v řízení po případném návratu dotyčné osoby do Nizozemska mohla být plně respektována její procesní práva, včetně práva na projednání věci v přiměřené lhůtě [19]. V každém případě nelze odklad výkonu těchto práv jako takový v případě takového dočasného předání dotyčné osoby kvalifikovat jako „nadměrný a nepřijatelný zásah“, který by narušil jejich samotnou podstatu.

59. Zadruhé vykonávající justiční orgán musí zohlednit oprávněný zájem vystavujícího členského státu na tom, aby byla vyžádaná osoba co nejdříve předána a uvězněna na jeho území. Tento zájem je však relativizován možností držet tuto osobu za účelem výkonu evropského zatýkacího rozkazu ve vazbě, kterou stanoví článek 12 rámcového rozhodnutí 2002/584. Rovnocennost takového držení ve vazbě je implicitně uznána v čl. 26 odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí, podle něhož vystavující členský stát započítá dobu trestu odnětí svobody do celkové doby odnětí svobody, která má být vykonána vyžádanou osobou ve vykonávajícím členském státě. Stejně v takovém případě, jako je projednávaná věc, může cíl sociálního začlenění po výkonu trestu hovořit proti držení ve vazbě ve vystavujícím členském státě, pokud se vyžádaná osoba již nějakou dobu zdržuje, nebo je dokonce dobře sociálně začleněna ve vykonávajícím členském státě [20]. Je na vykonávajícím justičním orgánu, aby určil, která z těchto dvou možností za daných okolností nejlépe odpovídá tomuto cíli a zda oprávněný zájem vystavujícího členského státu, jehož zohlednění by mohlo vést k dočasnému omezení procesních záruk dotyčné osoby, může převážit nad oprávněným zájmem vykonávajícího členského státu, tak jak je popsán v bodě 57 výše.

[18] – V tomto smyslu viz rozsudky ze dne 26. října 2021, Openbaar Ministerie (Právo být vyslechnut vykonávajícím justičním orgánem) (C-428/21 PPU a C-429/21 PPU, EU:C:2021:876, body 43 a 44, jakož i citovaná judikatura), a ze dne 22. února 2022, Openbaar Ministerie (Soud zřízený zákonem ve vystavujícím členském státě) (C-562/21 PPU a C-563/21 PPU, EU:C:2022:100, body 48 a 49, jakož i citovaná judikatura).

[19] – Viz usnesení ze dne 12. února 2019, RH (C-8/19 PPU, EU:C:2019:110, body 31 a násl.), a rozsudek ze dne 29. července 2019, Gambino a Hyka (C-38/18, EU:C:2019:628, body 38 a násl.).

[20] – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. listopadu 2018, Raugevicius (C-247/17, EU:C:2018:898, body 36 a násl.).

60. Za těchto podmínek navrhuji na první část třetí předběžné otázky odpovědět tak, že čl. 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 ve spojení s články 47 a 48 Listiny v zásadě nebrání tomu, aby bylo předání vyžádané osoby odloženo pro účely trestního řízení ve vykonávajícím členském státě z důvodu, že se tato osoba nechce vzdát svého práva být přítomna v průběhu tohoto trestního stíhání. Při výkonu své posuzovací pravomoci podle článku 24 tohoto rámcového rozhodnutí je však vykonávající justiční orgán povinen přezkoumat, zda lze omezení výkonu základních procesních záruk uvedenou osobou odůvodnit s ohledem na potenciálně rozdílné oprávněné zájmy vystavujícího a vykonávajícího členského státu.

61. S ohledem na tuto v podstatě zápornou odpověď na první část třetí předběžné otázky není třeba odpovídat na druhou část této otázky, která je položena pouze v případě kladné odpovědi na první část.

3. K držení vyžádané osoby ve vazbě v návaznosti na legální odložení jejího předání (první předběžná otázka)

62. Podstatou první předběžné otázky předkládajícího soudu je, zda v případě, že je předání vyžádané osoby legálně odloženo ve smyslu čl. 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584, může být tato osoba držena ve vazbě po celou dobu tohoto odkladu a až do doby, kdy dojde k tomuto předání.

63. Článek 24 tohoto rámcového rozhodnutí se touto otázkou nezabývá. Podle obecného pravidla uvedeného v článku 12 uvedeného rámcového rozhodnutí musí být naproti tomu otázka, zda může být vyžádaná osoba vzata do vazby nebo ve vazbě držena, rozhodnuta v souladu s vnitrostátním právem. Podle čl. 34 odst. 2 zákona o předávání je možné prodloužit držení ve vazbě na dobu nepřesahující 30 dnů a v projednávané věci o něm již dvakrát rozhodl předkládající soud [21]. Článek 12 ani článek 24 téhož rámcového rozhodnutí tedy v zásadě nebrání takovému prodloužení držení ve vazbě za účelem výkonu evropského zatýkacího rozkazu, neboť odložení předání je nedílnou součástí tohoto výkonu [22], a to i když toto prodloužení může přesáhnout určitou dobu.

64. Na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, toto posouzení nezpochybňuje obecná struktura systému justiční spolupráce při výkonu evropského zatýkacího rozkazu, striktní lhůty pro předání vyžádané osoby stanovené v čl. 23 odst. 2 až 4 rámcového rozhodnutí 2002/584, ani požadavky vyplývající z článku 6 Listiny.

65. Je zajisté pravda, že Soudní dvůr již rozhodl, že možnost prodloužit tyto lhůty z důvodu případu vyšší moci stanovená v čl. 23 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 musí být vykládána striktně jakožto odchylka od pravidla stanoveného v čl. 23 odst. 2 tohoto rámcového rozhodnutí [23]. V tomto ohledu uvedl, že právní překážky předání, které vyplývají ze žalob podaných vyžádanou osobou, jsou předvídatelné, a proto nemohou představovat vyšší moc v tomto smyslu [24].

[21] – Viz body 19 a 20 tohoto stanoviska.

[22] – Viz bod 29 tohoto stanoviska.

[23] – Viz rozsudek ze dne 28. dubna 2022, C a CD (Právní překážky výkonu rozhodnutí o předání) (C-804/21 PPU, EU:C:2022:307, bod 45 a citovaná judikatura).

[24] – Viz rozsudek ze dne 28. dubna 2022, C a CD (Právní překážky výkonu rozhodnutí o předání) (C-804/21 PPU, EU:C:2022:307, bod 48 a citovaná judikatura).

66. Ustanovení čl. 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 však představuje zvláštní pravidlo ve vztahu k obecným pravidlům o striktních lhůtách pro předání, tak jak jsou stanovena v čl. 23 odst. 1 a 2 tohoto rámcového rozhodnutí, neboť se týká zvláštního případu odložení předání vyžádané osoby, jehož účelem je mimo jiné ochrana oprávněného zájmu vykonávajícího členského státu na řádném vedení probíhajícího trestního stíhání [25]. Tento specifický případ odkladu je proto třeba jasně odlišit od případu výjimečného odkladu předání podle čl. 23 odst. 3 nebo 4 uvedeného rámcového rozhodnutí ve vztahu k obecným pravidlům stanoveným v čl. 23 odst. 1 a 2 téhož rámcového rozhodnutí.

67. Toto posouzení je potvrzeno skutečností, že unijní normotvůrce upustil od toho, aby v čl. 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 uvedl konkrétní lhůty nebo alespoň odkaz na lhůty stanovené v článku 23 tohoto rámcového rozhodnutí. Z toho *a contrario* vyplývá, že v souladu se zásadou stanovenou v čl. 12 první větě uvedeného rámcového rozhodnutí bylo ponecháno na posuzovací pravomoci členských států, aby upravily dobu, po kterou může být vyžádaná osoba držena ve vazbě během legálního odkladu jejího předání podle čl. 24 odst. 1 téhož rámcového rozhodnutí.

68. V projednávané věci mimoto dotyčná osoba trvá na okamžitém výkonu svých základních procesních záruk v rámci trestních stíhání v Nizozemsku, což je zásadní důvod pro odložení jejího předání, o němž rozhodl státní zástupce podle čl. 36 odst. 1 zákona o předávání. Tato okolnost však nepředstavuje „právní překážku“ ve smyslu judikatury připomenuté v bodě 65 výše, neboť tato judikatura se týká pouze použití článku 23 rámcového rozhodnutí 2002/584, a nikoliv – jako v projednávaném případě – použití čl. 24 odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí.

69. Konečně je pravda, že rozhodnutí na základě čl. 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 držet vyžádanou osobu ve vazbě ve vykonávajícím členském státě namísto jejího předání do vystavujícího členského státu pro účely výkonu evropského zatýkacího rozkazu představuje podobně jako trest uložený vystavujícím členským státem opatření, které spadá do působnosti článku 6 Listiny a musí být časově omezené [26]. Případné odpovídající omezení svobody vyžádané osoby je však plně kompenzováno povinností vystavujícího členského státu započítat veškerou dobu držení ve vazbě ve vykonávajícím členském státě do celkové doby zbavení svobody ve vystavujícím členském státě. Za těchto podmínek nelze držení této osoby ve vazbě kvalifikovat jako další omezení práva na svobodu, kterému se tato osoba musí v každém případě podrobit ve vystavujícím členském státě, ani jako nepřiměřené opatření ve smyslu čl. 52 odst. 1 druhé věty Listiny, pokud doba trvání zbavení svobody nepřesáhne dobu, která má být vykonána ve vystavujícím členském státě.

70. V důsledku toho navrhuji odpovědět na první předběžnou otázku tak, že článek 12 a čl. 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 ve spojení s článkem 6 Listiny nebrání tomu, aby vyžádaná osoba, jejíž předání pro účely výkonu trestu odnětí svobody bylo povoleno pravomocným rozhodnutím, ale bylo odloženo, „aby mohla být stíhána ve vykonávajícím členském státě […] za jiný trestný čin, než je uveden v evropském zatýkacím rozkaze“, byla držena ve vazbě za účelem výkonu evropského zatýkacího rozkazu po celou dobu trvání tohoto trestního stíhání, pokud doba trvání zbavení svobody nepřesáhne dobu, která má být vykonána ve vystavujícím členském státě.

[25] – Viz body 55 až 57 tohoto stanoviska.

[26] – V tomto smyslu viz rozsudky ze dne 16. července 2015, Lanigan (C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, body 58 a 59), a ze dne 25. ledna 2017, Vilkas (C-640/15, EU:C:2017:39, bod 43).

V. Závěry

71. S ohledem na výše uvedené úvahy navrhuji Soudnímu dvoru, aby na předběžné otázky položené rechtbank Amsterdam (soud v Amsterdamu, Nizozemsko) odpověděl následovně:

„1) Článek 12 a čl. 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy, ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009, ve spojení s článkem 6 Listiny základních práv Evropské unie nebrání tomu, aby vyžádaná osoba, jejíž předání pro účely výkonu trestu odnětí svobody bylo povoleno pravomocným rozhodnutím, ale bylo odloženo, ‚aby mohla být stíhána ve vykonávajícím členském státě […] za jiný trestný čin, než je uveden v evropském zatýkacím rozkaze', byla držena ve vazbě za účelem výkonu evropského zatýkacího rozkazu po celou dobu trvání tohoto trestního stíhání, pokud doba trvání zbavení svobody nepřesáhne dobu, která má být vykonána ve vystavujícím členském státě.

2) Rozhodnutí o odkladu předání vyžádané osoby podle čl. 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584, ve znění rámcového rozhodnutí 2009/299, ve spojení s čl. 6 odst. 2 a bodem 8 odůvodnění tohoto rámcového rozhodnutí představuje opatření k ‚výkonu' evropského zatýkacího rozkazu, a musí být proto přijato ‚vykonávajícím justičním orgánem'.

   Porušení čl. 24 odst. 1 uvedeného rámcového rozhodnutí ve spojení s čl. 6 odst. 2 téhož rámcového rozhodnutí, podle kterého musí rozhodnutí o odložení předání vyžádané osoby přijmout vykonávající justiční orgán, vyžaduje, aby byla tato osoba propuštěna na svobodu, aniž je dotčena možnost takového orgánu toto porušení legalizovat, mimo jiné prostřednictvím konformního výkladu příslušných pravidel vnitrostátního práva nebo existence právního základu ve vnitrostátním právu, který odůvodňuje držení ve vazbě z jiných důvodů.

3) Článek 24 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584, ve znění rámcového rozhodnutí 2009/299, ve spojení s články 47 a 48 Listiny základních práv Evropské unie v zásadě nebrání tomu, aby předání vyžádané osoby bylo odloženo pro účely trestního řízení ve vykonávajícím členském státě z důvodu, že se tato osoba nechce vzdát svého práva být přítomna v průběhu tohoto trestního stíhání. Při výkonu své posuzovací pravomoci podle článku 24 tohoto rámcového rozhodnutí je však vykonávající justiční orgán povinen přezkoumat, zda lze omezení výkonu základních procesních záruk vyžádanou osobou odůvodnit s ohledem na potenciálně rozdílné oprávněné zájmy vystavujícího a vykonávajícího členského státu."